

נתן לי רפואה, ועשק לי וערב לי. ספרו לו כל אותו המעשה. תמה ובכה ושמת. ואמר: חברים, נדרתי שאלף אליו ואתחבר עמו, ונודה ונשבח לרבון העולם. שמת עצם.

אמרו לו: במה היית מתעסק? אמר להם: הייתי מתעסק בפרשת בלק, וראיתי שחכמתו הייתה חזקה ויותר מחכמתו של בלעם. חכמת בלעם פעם אחת - וחכמת בלק בכל זמן. אבל כל המפתחות היו בידי בלעם, משום שהוא היה משלים בפה. בלק היה יודע לעשות בשפתיו, ולא ידע להשלים בפה.

פתח ואמר, (שם מו) ואתה אל תירא עבדי יעקב כו'. הפסוק הזה פרושהו. אבל אל תירא עבדי יעקב - מהכשפים של בלעם. ואל תחת - מהקסמים של בלק.

בא וראה איך היו שניהם זה עם זה בעצה רעה כנגד ישראל. אמר בלעם: יעקב היה בבית לבן אבי אבא, ונחש נחשים כנגדו, ויכל לו. אני אסדר נחשים כנגדו. אמר בלק: ואני אסדר קסמים לשם שוקרא ישראל.

בשעה ההיא יצאה רוח אחת מצדו של יוסף מתוך ענפי האילן, ונשבה באותם נחשים ובטלה אותם. והינו שאמר יוסף, (בראשית מד) פי נחש ונחש איש אשר פמני? בשבילי יש איש שיבטל הנחשים לבניכם. בשבילי הוא למעלה, והינו איש אשר פמני. פמוני יש איש למעלה, יצא (שמדצ"א) רוח אחרת מתוך העץ שלמטה, ונשב באותו הקסם ובטל אותו.

אמר לו: במאי הוית מתעסק. אמר לון, הוינא משתדל בפרשת בלק, וחמינא, דחכמתא דיליה, הוה תקיף ויתיר מחכמתא דבלעם. חכמתא דבלעם רגעא חדא, חכמתא דבלק בכל זמנא. אבל מפתחן דכלהו, בידוי דבלעם הו. בגין דאיהו הוה אשלים בפומא. בלק הוה ידע למעבד חרשוי, ולא ידע לאשלא בפומא.

בלק. ובגין כך, רפאני ה' וארפא, ודאי, בלא קטרוגא בלא. והשתא חבריאי, קודשא בריך הוא יחיב לי אסוותא, ועשק לי וערב לי.

סחו ליה כל ההוא עובדא, תווה, ובכה וחדוי. ואמר, חבריאי, נדרנא, דאיהו לגביה, ואתחבר בהדיה, ונודה ונשבח למארי עלמא. חדי בהדייהו.

אמרו ליה, במאי הוית מתעסק. אמר לון, הוינא משתדל בפרשת בלק, וחמינא, דחכמתא דיליה, הוה תקיף ויתיר מחכמתא דבלעם. חכמתא דבלעם רגעא חדא, חכמתא דבלק בכל זמנא. אבל מפתחן דכלהו, בידוי דבלעם הו. בגין דאיהו הוה אשלים בפומא. בלק הוה ידע למעבד חרשוי, ולא ידע לאשלא בפומא.

פתח ואמר, (שם מו כח) ואתה אל תירא עבדי יעקב וכו'. האי קרא אוקמוה. אבל אל תירא עבדי יעקב, מחרשי דבלעם. ואל תחת, מקסמוי דבלק.

תא חזי, היאך הו תרווייהו דא ברא בעיטא בישא לקביל ישראל. אמר בלעם, יעקב בביתא דלבן אבי אבא הוה, ונחש נחשין לקבליה, ויכל ליה. אנא אסדר נחשין לקבליה. אמר בלק, ואנא אסדר קוסמין לשמא דאיקרי ישראל.

בההיא שעתא, נפק רוחא חדא מסטרא דיוסף, מגו ענפי אילנא, ונשיב באינון נחשין, ובטיל לון. והינו דאמר יוסף, (בראשית מד טו) פי נחש ונחש איש אשר פמוני. מאי איש אשר פמוני. בגיני אית איש דנחשים יבטל לבניכו. בגיני איהו לעילא, והינו איש אשר פמוני. פמוני אית איש לעילא, נפק (דאפי) רוחא אחרא, מגו אילנא דלתתא, ונשיב בההוא קסם, ובטיל ליה.

וְהִינּוּ (משלי טו) קָסָם עַל שְׁפִתַי מְלֶךְ.
 מִי הַמֶּלֶךְ? זֶה הָעֵץ שֶׁלְמִטָּה. אֲזִי
 הַשֵּׁיב בְּלֶעָם וְאָמַר, (במדבר כג) כִּי
 לֹא נִחַשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא קָסָם
 בְּיִשְׂרָאֵל. וְשִׁנְיָהֶם הָיוּ מִשְׁנֵי
 הַצְּדָדִים הַלְלוּ.

כִּי אֲתָךְ אָנִי. לֹא הָיוּ יָמִים מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם שֶׁהַצְּטוּרָה לְהִיּוֹת
 כָּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל,
 כְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שֶׁרָצָה בְּלֶעָם לְכַלּוֹת
 אֶת שׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם. וְעַל
 זֶה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: בְּלֶעָם
 רָצָה לְהַשְׁמִידְכֶם מִן הָעוֹלָם, אֲבָל
 אָנִי לֹא אֶעֱשֶׂה כֵּן, אֲלֵא (ירמיהו מו)
 כִּי אֶעֱשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 הִדְחַתִּיךָ שָׁמָּה וְאֲתָךְ לֹא אֶעֱשֶׂה
 כְּלָה.

שְׂאֵלֹי יִבְאוּ כָּל עַמֵּי הָעוֹלָם, לֹא
 יְכוּלִים לְהַשְׁמִידְכֶם מִן הָעוֹלָם.
 בָּא לְבֶן בְּרֵאשׁוֹנָה וְרָצָה לַעֲקֹר
 אֶת יַעֲקֹב לְבִדּוֹ מִן הָעוֹלָם - בָּא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִגִּין עָלָיו,
 שְׁכָתוֹב (בראשית לא) הַשְׁמֹר לָךְ פֶּן
 תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. בָּא
 פְּרָעָה וְרָצָה לְהַשְׁמִידֶם מִן הָעוֹלָם
 - בָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִגִּין
 עָלֵיהֶם, שְׁכָתוֹב (שמות א) וְכֹאֲשֶׁר
 יַעֲנֶנּוּ אֹתוֹ וְגו'. בָּא הֶמֶן וְרָצָה
 לְהַשְׁמִידֶם מִן הָעוֹלָם - בָּא
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשֵּׁיב הַכֹּל
 עַל רֵאשׁוֹ. וְכֵן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד הִגִּין עַל
 יִשְׂרָאֵל.

וְיִשְׂרָאֵל אֹמְרִים, (איכה א) חֲסָדֵי ה'
 כִּי לֹא תִמְנּוּ. כִּי לֹא תִמּוּ הִיָּה צְרִיף
 לְהִיּוֹת. אֲלֵא חֲסָדֵי ה' בְּכָל דּוֹר
 וָדוֹר הָיוּ בִסְעָדָנוּ כִּי לֹא תִמְנּוּ,
 שְׁלֵא הַשְׁמִדְנוּ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
 שֶׁלֹּא נִמְנְעוּ רַחֲמֵינוּ מֵעַמּוּנוּ,
 שְׁכָתוֹב (שם) כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֵינוּ.

בָּא וְרָאָה מַה פְּתוּב בְּרֵאשׁוֹנָה,
 (במדבר כב) וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֵל
 בְּלֶעָם, וְאַחַר כֵּן וַיִּלְכּוּ זְקֵנֵי מוֹאָב
 וְזְקֵנֵי מִדְיָן. הִיָּה לוֹ לֹמַר וַיִּלְכּוּ

וְהִינּוּ (משלי טו) קָסָם עַל שְׁפִתַי מְלֶךְ. מִאֵן מְלֶךְ,
 דָּא אִילָנָא דְלִתְתָא. כְּדִין אָתִיב בְּלֶעָם
 וְאָמַר, כִּי לֹא נִחַשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא קָסָם בְּיִשְׂרָאֵל.
 וְתַרְוִייהוּ הוּוּ מִתְרִין סְטָרִין אֲלִין.

כִּי אֲתָךְ אָנִי. לֹא הוּוּ יוֹמִין מִן יוֹמָא דְאֲתַבְרִי
 עֲלִמָא, דְאֶצְטְרִיף הָכִי לְמַהוּי קוּדְשָא בְרִיף
 הוּא בְּהַדִּייהוּ דְיִשְׂרָאֵל, כְּהַהוּא זִימְנָא, דְבַעָא
 בְּלֶעָם לְשִׁיצָאָה לְשִׁנְאִיהוּן דְיִשְׂרָאֵל מֵעֲלִמָא.
 וְעַל דָּא אָמַר קוּדְשָא בְרִיף הוּא, בְּלֶעָם בַּעָא
 לְשִׁיצָאָה לְכוּ מֵעֲלִמָא, אֲבָל אָנָא לֹא אֶעֱבִיד
 הָכִי, אֲלֵא כִּי אֶעֱשֶׂה כְּלָה בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 הִדְחַתִּיךָ שָׁמָּה וְאֲתָךְ לֹא אֶעֱשֶׂה כְּלָה.

דְאֵלֹו יִיתוּן כָּל עַמִּין דְעֲלִמָא, לֹא יְכַלִּין
 לְשִׁיצָאָה לְכוּן מֵעֲלִמָא. אֲתָא לְבֶן
 בְּקַדְמִיתָא, וּבַעָא לְאֶעֱקָרָא לִיָּה לְיַעֲקֹב
 בְּלַחֲדוּדֵי מֵעֲלִמָא, אֲתָא קוּדְשָא בְרִיף הוּא,
 וְאִגִּין עָלֵיהּ. דְכְתִיב, (בראשית לא כד) הַשְׁמֹר לָךְ פֶּן
 תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. אֲתָא פְּרָעָה,
 וּבַעָא לְשִׁיצָאָה לּוֹן מֵעֲלִמָא, אֲתָא קוּדְשָא
 בְרִיף הוּא וְאִגִּין עָלֵיהוּן, דְכְתִיב, (שמות א יב)
 וְכֹאֲשֶׁר יַעֲנֶנּוּ אֹתוֹ וְגו'. אֲתָא הֶמֶן וּבַעָא
 לְשִׁיצָאָה לּוֹן מֵעֲלִמָא, אֲתָא קוּדְשָא בְרִיף הוּא
 וְאֲתִיב כּוּלָא עַל רִישִׁיהּ. וְכֵן בְּכָל דְרָא וְדָרָא,
 קוּדְשָא בְרִיף הוּא אִגִּין עָלֵיהוּ דְיִשְׂרָאֵל תְּדִיר.
 וְיִשְׂרָאֵל אֹמְרִי, (איכה ג כב) חֲסָדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנּוּ.
 כִּי לֹא תִמּוּ מִבְּעֵי לִיָּה. אֲלֵא חֲסָדֵי
 ה' בְּכָל דְרָא וְדָרָא הוּוּ בִסְעָדָן. כִּי לֹא תִמְנּוּ,
 דְלֹא אֲשְׁתִּיצִינָא. מֵאֵי טַעְמָא, מִשּׁוּם דְלֹא
 אֲתִמְנְעוּ רַחֲמוּי מִינָן. דְכְתִיב, כִּי לֹא כָלוּ
 רַחֲמֵינוּ.

תָּא חֲזִי, מַה פְּתִיב בְּקַדְמִיתָא, וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים
 אֵל בְּלֶעָם. וּלְכַתֵּר וַיִּלְכּוּ זְקֵנֵי מוֹאָב וְזְקֵנֵי
 מִדְיָן, הִיָּה לִיָּה לְמִימַר וַיִּלְכּוּ הַמְּלָאכִים, מֵאֵי

המלאכים, מה הטעם שנהה הדבר ממה שאמר בראשונה?
א"ל, אותו בלק הרשע היה חכם בכל הדרגות שלמעלה, אותן שקושרות קשרים לעשות בהן כשפים וקסמים, וכל אותן דרגות יותר עליונות מהם, שבהן כופים את הדרגות התחתונות.

אמר לו, בכל פעם שאנו מכשפים וקוסמים ומנחשים, יש לנו דרגות ומלאכים ידועים, ונדועים למכשפים ולקוסמים, אבל מכאן והלאה יש לך לעין במקום אחר עליון.

כתב לו שמות אחרים באותן דרגות קדושות. וכך דרכי הקוסמים והמכשפים, שידועים אותן דרגות שאותו קסם שורה בהם, ועושים כשפיהם, ומשביעים אותן בדרגות אחרות עליונות מהם, ועושים מה שעושים.

ש"ח לו כן: העם הזה, אין הקשר שלהם כשאר עמי העולם, אבל הקשר שלהם במקום אחר עליון, נקשר מעל לכל הדרגות. כתב ושלח לו ההשתלשלות והאבהות של שנים עשר ניצוצות, שסוכבים גלגלי המרפכה של הכסא הקדוש, ואמר לו: אם תסתפל באלו, תסתפל באלו, משום שהשנים עשר הללו נקשרים בשנים עשר שבטים. ואם באלה תעשה כשפים, בדיוקן שלהם למטה, שהם שנים עשר שבטים ושנים עשר דגלים פרושים, נוכל להם, ונלחם בהם בקרב, ונצקור אותם מן העולם.

והינו וישלח מלאכים, מלאכים ודאי. וקסמים בגדם - השתלשלות של מלאכים קדושים היו מביאים בידיהם. והוא לא ידע שכל הדרגות

טעמא קא שני מלה ממאי דקאמר בקדמיתא. אלא ההוא רשע דבלק, חפים הוה בכל דרגין דלעילא, אינון דקשרין קשרין, למעבד בהו חרשין וקוסמין. וכל אינון דרגין עילאין מינייהו, דבהו בפייין לדרגין תתאין.

אמר ליה, בכל זמנא דאנן חרשין וקוסמין ונחשין, אית לן דרגין ומלאכים ידיעין, ואשתמודען לגבי חרשין וקוסמין, אבל מפאן ולהלאה, אית לך לעיינא באתר אחרא עילאה. כתב ליה שמהן אחרנין, באינון דרגין קדישין. והכי אורחייהו דקוסמין וחרשין, דידיעין אינון דרגין דההוא קסם שרטיא בהו, ועבדין חרשייהו, ואומי להון בדרגין אחרנין עילאין מינייהו, ועבדי מה דעבדי.

ש"ח ליה הכי. עמא דא, לאו קשרא דילהון כשאר עמין דעלמא, אבל קשרא דילהון באתר אחרא עילאה, מתקשרא. לעילא מפל דרגין.

כתב ושלח ליה, פיפוסא ופטרונא דתריסר נצוצין, דסחרן גלגלי רתיכא דכורסייא קדישא, ואמר ליה, אי תסתפל בהני, בהני תסתפל, בגין דהני תריסר מתקשרן בתריסר שבטים. ואי בהני תעביד חרשין, בדיוקנא דילהון לתתא, דאינון תריסר שבטים, ותריסר דגלין פרישין, ניכול (ד' טו ע"ב) לון, וניגח בהון קרבא, ונצקור לון מעלמא.

והיינו וישלח מלאכים, מלאכים ודאי. וקסמים בגדם, פיפוסים דמלאכין קדישין, הוו אתנין בידייהו. ואיהו לא ידע, דכל דרגין עילאין, בידיא דקודשא בריה הוא אינון. מה חשיב בלק. חשיב, דעמא דישראל אתמסרו למלאכין, כשאר עמין דעלמא. ועל